

Arrest

nr. 148 764 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 november 2014 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2015 met referentenummer 51766.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TIJINI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2014 dient verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in het kader van gezinshereniging op grond van artikel 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*quater*).

1.3. Op 27 november 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster in kennis wordt gesteld op 3 februari 2015. De motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer/mevrouw(

Naam: E.H.

Voornaam: L

(...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2)' tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk op 05/03/2015.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

☐ *1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene is niet in het bezit van een visum gezinshereniging.”

1.4. Het annulatieberoep gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}), vermeld in punt 1.2, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 29 juni 2015 bij arrest nr. 148 761.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert volgende middelen aan:

“2.1. Eerste middel

Schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“...”

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel ten onrechte geoordeeld dat verzoekster het grondgebied moet verlaten omdat zij “is niet in het bezit van een visum gezinshereniging”.

De Dienst vreemdelingenzaken gaat er echter aan voorbij dat verzoekster een echtgenoot en kinderen heeft in België die verblijfgerechtigd zijn en helemaal niet kan terugkeren naar Marokko. Haar aanvraag tot machtiging van verblijf in haar hoedanigheid van echtgenote van de heer Hennchir Mohammed op basis van artikel 10 en artikel 12bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk. Deze procedure is nog hangende daar zij hiertegen in beroep is gegaan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster ziet dan ook niet in waarom de Dienst Vreemdelingen toch heeft besloten om haar meteen het land uit te sturen.

Dat het middel ernstig is.

2.2 Tweede middel

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht – schending van van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden (formele motiveringsplicht).

b) In de motivering moeten zowel de feitelijke als de juridische motieven worden vermeld op grond waarvan het bestuur de beslissing genomen heeft, en deze motivering moet afdoende zijn. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de

administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten (materiële motiveringsplicht).

In casu is noch aan de formele motiveringsplicht voldaan, in die zin dat de bestreden beslissing quasi geen motieven voor de beslissing weergeeft, noch aan de materiële motiveringsplicht daar dit motief zoals blijkt uit wat voorafgaat in de uiteenzetting van het eerste middel, geenszins correct, noch pertinent, laat staan afdoende is.

Dat het middel ernstig is.

2.3 Derde middel

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu is het bestuur klaarblijkelijk bijzonder onzorgvuldig tewerk gegaan. Verzoekster benadrukt wederom dat verweerder eraan voorbijgegaan is dat er nog geen definitieve beslissing genomen werd in het kader van haar procedure op basis van artikel 10 en artikel 12bis van de Vreemdelingenwet daar zij in beroep is gegaan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en deze procedure nog steeds hangende is. Verweerder is dan ook klaarblijkelijk onzorgvuldig tewerk gegaan.

Dat het middel ernstig is.

2.4 vierde middel

Schending van het redelijkheidsbeginsel

Het bestuur schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu kan verzoekster niet geloven dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar het land uitwees terwijl haar procedure nog hangende is. De bestreden beslissing schendt dan ook flagrant het redelijkheidsbeginsel.

Dat het middel ernstig is.

2.5 vijfde middel

Schending van de rechten van verdediging en de hoorplicht

Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat eenieder jegens wie een besluit wordt genomen die zijn belangen op ingrijpende wijze beïnvloedt, vooraf in kennis dient te worden gesteld van de feitelijkeheden en redenen die aanleiding kunnen geven tot deze beslissing en de kans en de gelegenheid moet krijgen om zich te verdedigen en zijn standpunt omtrent de omstandigheden van de zaak kenbaar te maken. Bij gevolg dient de betrokkene nog tijdens de administratieve procedure minstens te worden gehoord en de gelegenheid te krijgen om zijn versie van de feiten weer te geven (HvJ C-32/95 Commissie t. Lisretal e.a. en HvJ 85/76 Hoffman- La Roche t. Commissie).

In casu is uit het voorgaande duidelijk gebleken dat de rechten van verdediging en de hoorplicht geschonden worden. Op geen enkel moment heeft verzoekster zich kunnen verdedigen tegen de afwijzing van haar aanvraag er werd immers meteen een beslissing genomen om het land te verlaten. Verzoekster heeft zich dan ook op generlei manier kunnen verdedigen tegen de afwijzing van haar aanvraag, en heeft niet de kans gekregen om zijn situatie toe te lichten. Het hoeft dan ook geen verder betoog dat de rechten van verdediging schromelijk geschonden werden.

Dat het middel ernstig is.

2.6 zesde middel

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Het rechtszekerheidsbeginsel

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661).

In casu mocht verzoekster er toch van uitgaan dat hij minstens nog de kans zou krijgen om in beroep te gaan tegen de afwijzingsbeslissing van haar aanvraag alvorens het land te worden uitgestuurd. Zij heeft

immers alles gedaan wat het bestuur haar vroeg, en heeft zonder fout en tijdig alle documenten overgemaakt waarnaar haar gevraagd werd. Zij vertrouwde erop dat de foutieve beslissing van DVZ om haar aanvraag af te wijzen, rechtgezet zou worden in beroep. De bestreden beslissing schendt dan ook het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat het middel ernstig is.

2.7 zevende middel

Schending van het proportionaliteitsbeginsel

Uit het proportionaliteitsbeginsel volgt dat uit de afweging van de belangen van de de rechtszoekende jegens de belangen van de staat niet mag blijken dat de belangen van de rechtszoekende onevenredig geschaad worden door de gevolgen van de beslissing van het bestuur.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster het land moet verlaten. Maar als zij zou terugkeren naar Marokko dan dient zij haar echtgenoot en minderjarige kinderen achter te laten.. Deze beslissing raakt verzoekster dan ook de in de kern van haar bestaan en ontnemt haar recht op een gezinsleven, één van de meest fundamentele rechten van de mens. De ernst hiervan en de mate waarin verzoekster benadeeld wordt, wegen dan ook niet op tegen de nadelen die de staat zou ondervinden van een positieve beslissing, wat deze ook moge zijn.

Dat het middel ernstig is.

2.8 achtste middel

Schending van Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en de artikelen 3,6,7,9 en 18 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK)

Artikel 8 EVRM voorziet in het recht op een gezinsleven.

Het dient te worden vastgesteld dat verzoekster klaarblijkelijk in aanmerking komt voor een geldige verblijfstitel via gezinshereniging, aangezien haar echtgenoot en kinderen in België wonen en hier ook verblijfsgerechtigd zijn.

Het is absoluut niet ernstig om van verzoekster te gaan verwachten dat zij hiervoor voor een onbepaalde tijd, die alleszins maanden zal duren, terugkeert naar Marokko.

Dit zou immers tot gevolg hebben dat zij voor lange duur van haar gezin gescheiden wordt.

Artikel 8 EVRM voorziet in het recht op een gezinsleven.

Dat verzoekster samen met haar echtgenoot en hun minderjarige kinderen een gezinscel vormen en dat zij steeds hebben samengeleefd.

De bestreden beslissing schendt dan ook ontegensprekelijk artikel 8 van het EVRM.

De beslissing van verwerende partij heeft als gevolg dat verzoeksters minderjarig kinderen verder voor onbepaalde tijd van hun moeder gescheiden zullen leven, hetgeen een schending betekent van artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 Kinderrechtenverdrag die bepalen dat de lidstaten, aangesloten bij dat verdrag, de rechten, plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders eerbiedigen, en alles doen wat in de lidstaten hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. (R.v.St. nr. 148.314, 24 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 401.)

Verzoekster is momenteel in de onmogelijkheid om deze verantwoordelijkheid mee te dragen door het toedoen van de verwerende partij welke haar beslissing op onevenwichtige wijze neemt.

Artikel 7 van het kinderrechtenverdrag wordt in die zin geschonden dat de Marokkaanse kinderen van verzoekster momenteel niet door beide ouders op een evenwichtige wijze kunnen worden verzorgd, daar verzoekster een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten

Dat het middel ernstig is."

Gelet op hun nauwe samenhang worden deze acht middelen samen onderzocht en besproken.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat *in casu* een motivering in rechte en in feite. Met name wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een visum gezinshereniging, zodat op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad merkt op dat verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen het bestreden bevel zodat zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Verzoekster wijst erop dat zij een aanvraag heeft ingediend om toelating tot verblijf op grond van artikel 10, § 1, 4° *juncto* artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat deze procedure nog hangende is daar zij tegen de onontvankelijkheidsbeslissing, vermeld in punt 1.2., in beroep is gegaan bij de Raad zodat zij niet inziet waarom haar een bevel werd afgegeven.

Verzoekster betwist niet dat zij zonder de vereiste binnenkomst- en/of verblijfsdocumenten in het Rijk verblijft. Het indienen van een aanvraag om toelating, zoals vermeld in punt 1.1, heeft geen enkele invloed op haar onregelmatige verblijfssituatie.

Uit de feiten van het administratief dossier blijkt verder dat het bestreden bevel pas werd genomen nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag voor een toelating van verblijf. Aldus heeft de vaststelling dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de tijdelijke terugkeer naar Marokko verhinderen om daar bij de bevoegde Belgische diplomatieke post een visumaanvraag in te dienen, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag voor een toelating tot verblijf blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit betekent dat de gemachtigde zorgvuldig en kennelijk redelijk heeft gehandeld door de uitkomst van de aanvraag om toelating tot verblijf af te wachten alvorens over te gaan tot de afgifte van het bestreden bevel.

Het indienen van een beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing, vermeld in punt 1.2., verhindert verder niet dat een verwijderingsbeslissing wordt genomen aangezien het indienen van een beroep geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de verzoekster en geen opschortende werking kent.

Een miskenning van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin toont verzoekster aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk een beslissing tot afgifte van het bestreden bevel heeft genomen.

Aangezien het beroep tegen onontvankelijkheidsbeslissing geen opschortende werking kent en het beroep tevens werd verworpen bij arrest nr. 148 761 van 29 juni 2015 toont verzoekster haar belang bij de schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet meer aan.

2.4. Verzoekster meent dat zij had moeten worden gehoord alvorens het bestreden bevel werd genomen. Zij betreurt dat zij zich niet heeft kunnen verdedigen tegen de afwijzing van haar aanvraag om toelating tot verblijf.

Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De Raad betwist niet dat het hoorrecht en de rechten van verdediging, als algemene beginselen van Unierecht, *in casu* gelden aangezien het bestreden bevel, in het kader van de omzetting en toepassing van de Terugkeerrichtlijn, een voldoende aanknopingspunt met Unierecht heeft en binnen de werkingssfeer ervan valt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt.

81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

De Raad benadrukt dat indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug moet worden gehoord alvorens een verwijderingsbeslissing wordt genomen indien deze verwijderingsbeslissing nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 60).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster op 30 september 2014 een aanvraag indiende om toelating tot verblijf. Verzoekster werd gehoord in het kader van deze verblijfsprocedure. Zij kon in deze verblijfsprocedure naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van haar verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 10, § 1, 4° *juncto* 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde afziet van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De aanvraag werd op 27 november 2014 onontvankelijk verklaard. Dit betekent dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om al daar een verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. Verzoekster diende dan ook niet noodzakelijkerwijze terug gehoord te worden in het kader van de afgifte van het bestreden bevel van 27 november 2014, nu dit bestreden bevel nauw verbonden is met de beslissing waarbij de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Er moet worden benadrukt dat het hoorrecht niet mag worden aangewend om een administratieve procedure nodeloos te rekken. Verzoekster voert trouwens enkel een theoretische schending aan van het hoorrecht en de rechten van verdediging zonder te concretiseren welke elementen zij, indien gehoord, zou hebben aangebracht die de besluitvorming omtrent het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoekster de mogelijkheid om een beroep in te dienen tegen de afwijzing van haar aanvraag om toelating tot verblijf daadwerkelijk heeft aangewend en benut en dat zij in het kader van dit beroep eveneens naar behoren werd gehoord.

Een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

2.5. In de beslissing tot ontvankelijkheid van de aanvraag om toelating tot verblijf van 27 november 2014 besluit de gemachtigde dat verzoekster niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst al daar een verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Verzoekster diende hiertegen beroep in onder meer wegens schending van artikel 8 EVRM. In het arrest nr. 148 761 van 29 juni 2015 oordeelde de Raad dat een schending van artikel 8 EVRM geen sprake was zodat kan worden verwezen naar de desbetreffende inhoud van dat arrest.

Verzoekster herhaalt hier dezelfde argumenten als in het beroep tegen de afwijzing van haar aanvraag om toelating tot verblijf. Zij toont evenwel niet aan dat de verplichting om de verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen tot een verbreking of een ernstige aantasting van haar gezinsleven leidt. Het betreft immers enkel een tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen.

Van een onbepaalde scheiding is geen sprake. Uit artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt dat wanneer verzoekster haar aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend. Enkel in complexe gevallen is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op negen maanden gesteld. Uit niets blijkt evenwel dat *in casu* sprake zou zijn van een complex geval, minstens toont verzoekster dat niet aan. Van een scheiding van onbepaalde tijd kan dan ook bezwaarlijk gewag worden gemaakt.

Verzoekster benadrukt dat de kinderen hun beide ouders nodig hebben. Zoals eerder gezegd, indien verzoekster gevolg geeft aan de verplichting om haar verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen en aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden voldoet, dan dient haar in beginsel binnen een periode van zes maanden op grond van artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet van rechtswege een toelating tot verblijf te worden verstrekt. Deze toelating zal de kinderen in staat stellen om door hun

ouders, beiden verblijfsgerechtigd, op zorgeloze en evenwichtige wijze verzorgd en opgevoed te worden.

Om tot deze oplossing te komen, dient verzoekster evenwel tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Verzoekster toont niet aan dat een tijdelijke scheiding van maximum zes maanden onherstelbare schade zal berokkenen aan haar kinderen en hun persoonlijke ontwikkeling. Een tijdelijke scheiding betekent evenmin dat verzoekster in samenspraak met haar echtgenoot niet langer de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en ontwikkeling van haar kinderen kan uitoefenen. De Raad wijst er tevens op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar kinderen en haar gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Verder moet worden opgemerkt dat het bestreden bevel geen afbreuk doet aan de beoordeling ten gronde van verzoeksters aanvraag die alsnog kan plaatsvinden. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven in België, met name in het kader van een verblijfsaanvraag in het land van herkomst bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, op grond van artikel 10, § 1, 4° *juncto* artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, staat nog steeds open. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet; en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM, de aangehaalde bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag noch van het proportionaliteitsbeginsel aangetoond. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door, nadat werd vastgesteld dat er in het licht van een belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die haar verhinderen een verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen, het bestreden bevel af te geven.

De middelen zijn niet gegrond en kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES